

รวมคำบรรยาย

ภาคหนึ่ง สมัยที่ ๗๖ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ เล่มที่ ๓

บทบรรณาธิการ

คำถาม ใช้ข้อมูลบัญชีเงินฝาก รหัสผู้ใช้และรหัสผ่านของผู้อื่นโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของผู้อื่นไปยังบัญชีเงินฝากของตนเองโดยเจ้าของบัญชีไม่ได้สั่งหรือมอบหมายให้ทำ เป็นการใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์โดยมิชอบหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๘๔ - ๑๑๘๗/๒๕๖๕

โจทก์ร่วมเปิดบัญชีเงินฝากธนาคารและขอใช้การทำธุรกรรมบนโปรแกรมทางอินเทอร์เน็ตไม่ว่าจะใช้ผ่านคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์เคลื่อนที่หรืออุปกรณ์อื่นใด ทางธนาคารได้ให้รหัสผู้ใช้และรหัสผ่านแก่โจทก์ร่วม ซึ่งโจทก์ร่วมสามารถใช้ข้อมูลบัญชีเงินฝาก รหัสผู้ใช้และรหัสผ่านบนโปรแกรมทางอินเทอร์เน็ตในการชำระค่าสินค้า ค่าบริการ ชำระหนี้อื่นแทนการชำระด้วยเงินสด ใช้โอนเงินจากบัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วมไปยังบัญชีเงินฝากของบุคคลอื่น ใช้ในการเบิกถอนเงินสดหรือใช้ในธุรกรรมอย่างอื่น จึงถือว่าการใช้ข้อมูลบัญชีเงินฝาก รหัสผู้ใช้และรหัสผ่านในการทำธุรกรรมบนโปรแกรมทางอินเทอร์เน็ต เป็นการใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ตามความหมายของบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ในมาตรา ๑ (๑๔) (ข) แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ความผิดฐานใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่นโดยมิชอบตามมาตรา ๒๖๙/๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มีวัตถุประสงค์เพื่อลวงโทษผู้ยึดถือ หรือครอบครองหรือเก็บได้ ซึ่งบัตรอิเล็กทรอนิกส์อันแท้จริงของผู้อื่นแล้วนำออกใช้โดยตนเองไม่มีสิทธิใด ๆ หรือลักลอบนำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ชนิดหนึ่งของผู้อื่นไปใช้อันเป็นการใช้โดยมิชอบ แม้ข้อมูลบัญชีเงินฝาก รหัสผู้ใช้และรหัสผ่านที่โจทก์ร่วมได้รับมาเป็นข้อตกลงระหว่างธนาคารและโจทก์ร่วมในการใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์โดยโจทก์ร่วมต้องเก็บรักษาเป็นความลับของตนมิให้ผู้ใดล่วงรู้ก็ตาม แต่การที่โจทก์ร่วมผู้เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ให้จำเลยที่ ๒ ใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ของตนโดยการบอกข้อมูลบัญชีเงินฝาก รหัสผู้ใช้และรหัสผ่านแก่จำเลยที่ ๒ ก็เพื่อให้จำเลยที่ ๒ ในฐานะลูกจ้างทำธุรกรรมบนโปรแกรมทางอินเทอร์เน็ตแทนโจทก์ร่วมให้เป็นไปตามที่โจทก์ร่วมสั่งหรือมอบหมายให้ทำเท่านั้น หากให้นำบัตรอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้เกินกว่าที่โจทก์ร่วมสั่งหรือมอบหมายให้ทำไม่ จำเลยที่ ๒ ใช้ข้อมูลบัญชีเงินฝาก รหัสผู้ใช้และรหัสผ่านของโจทก์ร่วมโอนเงินจาก

บัญชีเงินฝากของโจทก์ร่วมไปยังบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๑ รวม ๒ ครั้ง เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาทและ ๗๐,๐๐๐ บาท โดยโจทก์ร่วมไม่ได้สั่งหรือมอบหมายให้ทำ ย่อมเป็นการทำโดยไม่มีอำนาจและโจทก์ร่วมไม่ได้ยินยอม ทำให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหายสูญเสียเงินฝากในบัญชี จึงเป็นการใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ของโจทก์ร่วมโดยมิชอบแล้ว

คำถาม สามีทำหน้าที่ให้ความยินยอมในการที่ภริยาทำสัญญาเช่าซื้อโดยมี ข้อความระบุว่า สามีรับรู้และยินยอมให้ภริยาทำสัญญาเช่าซื้อและหากภริยาผิดสัญญาเช่าซื้อ สามียินยอมร่วมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ดังนี้ หากภริยาผิดสัญญาเช่าซื้อ สามีต้องร่วมรับผิดชอบด้วยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๘๐๓/๒๕๖๕

จำเลยที่ ๒ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๑ ทำหนังสือให้ความยินยอมในการที่จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อโดยมีข้อความว่า จำเลยที่ ๒ รับรู้และยินยอมให้จำเลยที่ ๑ ภริยาของจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาเช่าซื้อ และหากจำเลยที่ ๑ ประพฤติผิดสัญญาหรือความรับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อ จำเลยที่ ๒ ยินยอมร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ อย่างลูกหนี้ร่วม หนังสือที่จำเลยที่ ๒ แสดงเจตนานี้มีลักษณะของการให้สัตยาบันแก่หนี้ที่จำเลยที่ ๑ ผู้เป็นภริยาของตนก่อนขึ้น หนี้ของจำเลยที่ ๑ ตามสัญญาเช่าซื้อรายนี้จึงถือเป็นหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยาที่จำเลยที่ ๒ ต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๙๐ (๔) หาใช่โจทก์มีเจตนาให้จำเลยที่ ๒ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๑ ทำหนังสือยินยอมรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ ๑ อย่างลูกหนี้ร่วมเพื่อหลีกเลี่ยงกฎหมายที่บัญญัติให้ข้อตกลงที่ผู้ค้าประกันต้องรับผิดชอบอย่างเดียวกับลูกหนี้ร่วมหรือในฐานะลูกหนี้ร่วมตกเป็นโมฆะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๘๖ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ประกอบมาตรา ๑๕๐ ไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๘๐๑/๒๕๖๕

จำเลยที่ ๓ สามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ ๑ ทำหนังสือให้ความยินยอมในการที่จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อโดยมีข้อความระบุว่าจำเลยที่ ๓ รับรู้และยินยอม

ให้จำเลยที่ ๑ ปรียาของจำเลยที่ ๓ ทำสัญญาเช่าซื้อ และหากจำเลยที่ ๑ ประพฤติ ผิดสัญญาหรือมีความรับผิดชอบตามสัญญาเช่าซื้อ จำเลยที่ ๓ ยินยอมร่วมรับผิดชอบ กับจำเลย ที่ ๑ อย่างลูกหนี้ร่วม หนังสือที่จำเลยที่ ๓ แสดงเจตนานี้มีลักษณะของการให้สัตยาบัน แก่หนี้ที่จำเลยที่ ๑ ผู้เป็นปรียาของตนก่อนขึ้น หนี้ของจำเลยที่ ๑ ตามสัญญาเช่าซื้อ จึงถือเป็นหนี้ร่วมระหว่างสามปรียาที่จำเลยที่ ๓ ต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบโจทก์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๙๐ (๔)

คำถาม ปลุกสร้างบ้านบนที่ดินโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของที่ดิน บ้านเป็น ส่วนควบของที่ดินหรือไม่

เจ้าของที่ดินก่อให้เกิดสิทธิเหนือพื้นดินโดยให้บุคคลอื่นปลูกบ้านอยู่บนที่ดิน หากไม่ประสงค์จะให้ปลูกบ้านอยู่บนที่ดินอีกต่อไป ต้องดำเนินการอย่างไร

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔๗๑/๒๕๖๕

แม้โจทก์จะมีชื่อเป็นผู้ขออนุญาตปลูกสร้างต่อทางราชการและมีชื่อเป็นเจ้าของ บ้านในทะเบียนบ้าน แต่เอกสารทางทะเบียนมิใช่เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ในบ้านพิพาท โจทก์ เป็นมารดาของ ส. และมีชื่อเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน การดำเนินการขออนุญาตปลูกสร้าง ต่อทางราชการและมีชื่อเป็นเจ้าของบ้านในทะเบียนบ้านก็เพื่อให้ ส. กับจำเลยได้รับอนุญาต ปลูกสร้างบ้านได้ตามกฎหมาย

ส. บุตรโจทก์และจำเลยปรียา ส. ปลูกสร้างบ้านพิพาทบนที่ดินที่โจทก์เป็นเจ้าของ กรรมสิทธิ์โดยได้รับอนุญาตจากโจทก์ บ้านพิพาทย่อมไม่ใช่ส่วนควบของที่ดิน ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๔ บ้านพิพาทจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของ ส. และจำเลยโจทก์ไม่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านพิพาท แม้ภายหลัง ส. ถึงแก่ความตาย โจทก์ ซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมมีสิทธิในบ้านส่วนที่เป็นมรดกของ ส. ในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ ก็ตาม แต่การที่จำเลยปลูกสร้างบ้านพิพาทบนที่ดินที่โจทก์มีกรรมสิทธิ์โดยได้รับความ ยินยอมจากโจทก์ย่อมก่อให้เกิดสิทธิเหนือพื้นดินเป็นคุณแก่จำเลยโดยไม่มีกำหนด เวลา เมื่อสิทธิเหนือพื้นดินดังกล่าวไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนการได้มา กับพนักงานเจ้าหน้าที่ สิทธิเหนือพื้นดินนั้นจึงเป็นเพียงบุคคลสิทธิระหว่างโจทก์ เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินกับจำเลย โจทก์ชอบที่จะบอกเลิกสัญญาเสียในเวลาใดก็ได้

เพียงแต่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าแก่อีกฝ่ายหนึ่งตามสมควร ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๑๓

โจทก์มอบหมายให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันได้รับหนังสือ เนื้อความระบุว่าโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์บ้านพิพาทไม่ประสงค์ให้จำเลยอยู่อาศัย ให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง **โดยไม่มีข้อความบอกเลิกสิทธิเหนือพื้นดินให้จำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างบ้านออกไปจากที่ดินของโจทก์** ทั้งการบอกเลิกโดยกำหนดระยะเวลาขนย้ายเพียง ๑๕ วัน นับว่าโจทก์ได้ให้เวลาแก่จำเลยน้อยเกินสมควร ถือไม่ได้ว่าเป็นการบอกเลิกสิทธิเหนือพื้นดินเป็นคุณแก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๑๓ **การบอกเลิกของโจทก์ไม่ชอบ** โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องขับไล่ให้จำเลยขนย้ายบริวารออกไปจากบ้านพิพาทและส่งมอบบ้านคืนให้แก่โจทก์

โจทก์มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทได้ก่อให้เกิดสิทธิเหนือพื้นดินเป็นคุณแก่จำเลย โดยยอมให้จำเลยกับ ส. ปลูกสร้างบนที่ดินของโจทก์และโจทก์ในฐานะผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทยอมมีแดนแห่งกรรมสิทธิ์ที่ดินและมีสิทธิใช้สอย จำหน่าย ได้ดอกผลกับมีสิทธิติดตามเอาคืนทรัพย์สินของตนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้และมีสิทธิขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้นโดยมิชอบได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๕ และมาตรา ๑๓๓๖ เมื่อโจทก์ไม่ประสงค์จะให้จำเลยปลูกบ้านอยู่บนที่ดินโจทก์อีกต่อไปโจทก์ชอบที่จะบอกเลิกสัญญาเสียในเวลาใดก็ได้ **เพียงแต่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าแก่อีกฝ่ายหนึ่งตามสมควร** ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๑๓ โจทก์ในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ยอมมีอำนาจขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนบ้านและสิ่งปลูกสร้างออกไปจากที่ดินของโจทก์ได้ หากใช่เป็นการใช้สิทธิไม่สุจริตไม่

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ